

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a Mgr. Blanky Fauré v právní věci

žalobce: **V. S.**, nar. XXX
státní příslušnost XXX
bytem XXX

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 4. 2018, č. j. MV-140081-4/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí vydané Ministerstvem vnitra ČR – Odborem azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) dne 21. 9. 2017 pod č. j. OAM 6688-19/DP-2017. Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ.
2. Námitky žalobce lze rozdělit do následujících žalobních bodů:
3. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti, protože skutkový stav, který vzal správní orgán za prokázaný, je v rozporu se správním spisem a nemá v něm oporu.
4. Nezákonnost žalobce spatřuje zejména v nesprávném vymezení okruhu spolu s ním posuzovaných osob pro účely prokázání dostatečného příjmu rodiny k povolení

k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žádost žalobce byla zamítnuta, protože nesplnil podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z rozhodnutí vyplývá, že společně posuzovanou osobou byl otec žalobce, s čímž žalobce nesouhlasí. S otcem totiž nevede společnou domácnost, což ve správním řízení dokládal prohlášením. Navíc je ženatý a spolu s ním by tak posuzovanou osobou měla být jeho manželka, nikoliv jeho otec.

5. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce poukazuje na porušení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí o odvolání a rovněž na rozpor napadeného rozhodnutí s § 2 odst. 1, 2, 3, a 4 a § 93 v návaznosti na § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).
6. *V závěrečném třetím žalobním bodu* žalobce poukazuje na nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť na území České republiky navázal za dobu svého pobytu řadu osobních i pracovních vztahů a sociální systém České republiky nikdy nevyužil.
7. S ohledem na uvedené žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrácení věci k dalšímu řízení.
8. V písemném vyjádření žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedla, že manželka žalobce žije podle předmětné žádosti na Ukrajině a dle cizineckého informačního systému nemá na území České republiky vydáno žádné pobytové oprávnění, s žalobcem tedy nežije na území České republiky ve společné domácnosti a není společně posuzovanou osobou ve smyslu zákona o pobytu a zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu (dále jen „zákon o životním a existenčním minimu“). Dále žalovaná odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci.
9. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. O věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť žalobce tento postup navrhl již v žalobě a žalovaná po řádném poučení soudem ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřila (§ 51 s. ř. s.).
11. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
12. Dle § 45 odst. 1 věta čtvrtá zákona o pobytu cizinců *cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 5 let; to se nevztahuje na cizince, který žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, na cizince pobývajících na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 3 a na cizince uvedeného v odstavci 2.*
13. Dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců *k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně*

posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.

14. Dle § 4 odst. 1 písm. d) o životním a existenčním minimu se společně pro účely tohoto zákona, není-li dále stanoveno jinak, posuzují jiné osoby, které společně užívají byt, s výjimkou osob, které prokáží, že spolu trvale nežijí a společně neuhrazují náklady na své potřeby
15. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
16. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti, neboť pokud by tato námitka byla důvodnou, bránila by taková vada věcnému posouzení napadeného rozhodnutí.
17. Tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí soud nezjistil. Lze konstatovat, že v napadeném rozhodnutí žalovaná nejprve popsala průběh správního řízení a poté shrnula v řízení zjištěný skutkový stav, který koresponduje se shromážděným spisovým materiálem. Po citaci právní úpravy, která se vztahuje k posuzované věci, žalovaná popsala výpočet celkové určující částky, kterou byl odvolatel povinen doložit, tj. částky 16 974 Kč skládající se z částky 5 970 Kč (jenž je součtem částky 3 140 Kč a částky 2 830 Kč, což je určující částka životního minima odvolatele /nyní žalobce pozn. soudu/ a společně posuzované osoby) a z částky 11 004 Kč, která představuje normativní náklady odvolatele a společně posuzované osoby na ubytování. Žalovaná vzhledem ke skutečnosti, že z doložených dokladů vyplývá, že požadovaná částka (tj. 16 974 Kč) je o 5 612 Kč vyšší než částka prokázaná, se ztotožnila s prvostupňovým orgánem, že odvolatel nepředložil doklad prokazující, že jeho úhrnný měsíční příjem odpovídá podmínkám v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Poté se žalovaný vypořádal adekvátně s odvolacími námitkami. Soud k tomu dodává, že správní orgán prvního stupně vycházel i z dokladů předložených žalobcem, které žalobce zaslal po výzvě k doložení podkladů a přiléhavě posoudil také osobní

poměry žalobce ovlivňující přiměřenost dle § 174a zákona o pobytu cizinců (*viz strany 2 - 4 rozhodnutí č. j. OAM-6688-19/DP-2017*).

18. Soud tak na základě shora uvedeného neshledal napadené rozhodnutí ani rozhodnutí orgánu prvního stupně nepřezkoumatelným z důvodu nesrozumitelnosti či z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Soud má naopak za to, že orgány obou stupňů zjistily skutkový stav, který vyplýval z žalobcem předložených dokladů, a následně z něj dospěly ke správným právním závěrům.
19. Nezákonnost žalobce spatřuje konkrétně ve vymezení okruhu spolu s ním posuzovaných osob pro účely prokázání dostatečného příjmu rodiny. Žalobce konkrétně nesouhlasí s tím, že společně posuzovanou osobou byl otec žalobce a naopak uvádí, že je ženatý, a proto by měla být společně s ním posuzovanou osobou jeho manželka.
20. K takto formulované námitce soud ze spisu zjistil, že na podporu svého tvrzení žalobce předložil ručně psané „*prohlášení*“ ze dne 1. 9. 2017, z jehož textu vyplývá, že bydlí se svým otcem na jedné adrese, ale že si každý hradí nájem zvlášť. V odvolání ze dne 29. 9. 2017 žalobce zopakoval, že bydlí s otcem na stejné adrese, ale dodal, že si hradí sám výši nájmu, včetně všech svých životních nákladů, a že proto doloží do 30 dnů doklad o ubytování s údaji výše jeho nákladů. Na výzvu k odstranění vad odvolání ze dne 12. 10. 2017, kterou žalobce osobně převzal dne 20. 10. 2017, žalobce nijak nereagoval.
21. Soud konstatuje, že řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu je řízením zahajovaným na návrh dle § 44 správního řádu. Jedná se tedy o řízení, které je ovládáno zásadou dispozitivní, nikoliv vyšetřovací. To znamená, že bylo odpovědností žalobce, aby v řízení o své žádosti předložil správnímu orgánu veškeré doklady, které byly nutné k dosažení pozitivního výsledku. V tomto směru je příléhavý i odkaz žalované na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 Azs 12/2015-38 uvedl, že *je zejména v zájmu žadatele (žalobce), aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady. Pokud tak stěžovatel neučinil, je současná situace důsledkem pouze jeho nečinnosti; správní orgány při zjišťování skutkového stavu nepochybily, neboť musely vycházet z podkladů, které měly k dispozici*.
22. Jak vyplývá z odůvodnění obou rozhodnutí i ostatního spisového materiálu, žalobce splnění zákonných podmínek, týkajících se jeho příjmů, dostatečně nedoložil ani neprokázal. Pokud žalobce dostatečně neprokázal splnění zákonných podmínek dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu, jde to zcela k jeho tíži a nejedná se o vadu rozhodnutí, jak žalobce tvrdí. Okruh společně posuzovaných osob je stanoven § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu, o čemž byl žalobce poučen ve výzvě k odstranění vad ze dne 10. 5. 2017. Vzhledem k tomu, že spolu žalobce a jeho otec žijí na jedné adrese, jak oba potvrdili ve svých prohlášeních ze dne 1. 9. 2017, jsou považováni za osoby společně posuzované dle § 4 odst. 1 písm. d) zákona o životním a existenčním minimu, a to až do okamžiku kdy by bylo prokázáno, že spolu nežijí a neuhrazují náklady na své potřeby. Žalobce sice ve správním řízení předložil prohlášení, že s otcem si náklady na bydlení a ostatní výdaje hradí samostatně, uvedená tvrzení ale nijak neprokázal, proto byl postup žalované i správního orgánu prvního stupně správný, když otce žalobce považovaly za osobu posuzovanou společně s žalobcem. Samotná prohlášení nevyznívají podle soudu věrohodně, když nebyla nijak podložena dalšími důkazy. Manželka žalobce oproti tomu společně posuzovanou

osobou být nemohla, neboť s žalobcem na území České republiky nežije, nemá zde žádné pobytové oprávnění, žalobce sám uvedl, že její bydliště je na Ukrajině (*viz žádost o povolení dlouhodobému pobytu žalobce*). Námitky v prvním žalobním bodu jsou proto nedůvodné.

23. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce poukazuje na porušení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí o odvolání a rovněž na rozpor napadeného rozhodnutí s § 2 odst. 1, 2, 3, a 4 a § 93 v návaznosti na § 68 odst. 3 správního řádu.
24. Žalobce rozpor napadeného rozhodnutí s § 2 odst. 1, 2, 3, a 4 a § 93 v návaznosti na § 68 odst. 3 správního řádu blíže nespecifikoval, neuvedl konkrétní výtky a omezil se pouze na citaci zákonných ustanovení. V části žaloby namítající porušení uvedených ustanovení nevymezil tak dostatečně předmět přezkumu, kterým by se soud měl zabývat. Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval dispoziční zásadu, na níž je toto řízení postaveno, a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (*k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58*).
25. Pokud žalobce namítal i překročení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí o odvolání, soud uvádí, že tato lhůta je lhůtou toliko pořádkovou, jejíž překročení není sice žádoucí, nemá však za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Nadto je třeba dodat, že pokud chtěl žalobce brojit právě proti délce odvolacího řízení, mohl postupovat dle § 80 odst. 3 věta poslední správního řádu a následně se bránit žalobou proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 s. ř. s. Ze správního spisu nelze seznat, že by tak žalobce učinil.
26. *V závěrečném třetím žalobním bodu* žalobce poukazuje na nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců z důvodu, že na území České republiky navázal za dobu svého pobytu řadu osobních i pracovních vztahů a sociální systém České republiky nikdy nevyužil. Jak již bylo konstatováno v bodu 17. tohoto rozsudku, shledal soud posouzení osobních poměrů žalobce učiněné správním orgánem prvního stupně za zcela přiléhavé a plně se s ním ztotožňuje. Lze k němu dodat pouze tolik, že s ohledem na rodinnou situaci žalobce může mít zamítnutí žádosti o povolení dlouhodobého pobytu v konečném důsledku pozitivní vliv, neboť jeho manželka a dítě žijí v domovském státu dlouhodobě bez přítomnosti žalobce, proto by jeho návrat mohl být i ku prospěchu zachování rodiny. Jelikož je žalobcovo rodinné zázemí v jeho domovském státě, lze důvodně předpokládat, že jej k jeho domovině poutají silné vazby, které jsou i přes dobu 12 let, jež na území České republiky strávil, podstatnější než jakékoliv osobní či pracovní vztahy zde navázané. S ohledem na žalobcův produktivní věk je soud přesvědčen i o tom, že jeho zpětná integrace do společnosti v domovském státě by mu neměla působit zásadní potíže, a to i stran výdělečné činnosti.
27. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný

úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. prosince 2019

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu